

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีต ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร ในปี ค.ศ.1947 หรือเรียกสั้นๆ ว่า แกดต์ 1947 ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นกติกาให้แก่การค้าสินค้าอุตสาหกรรมเท่านั้น ส่วนสินค้าเกษตรได้กลายเป็นข้อยกเว้นของข้อตกลงดังกล่าว เพราะมีความเชื่อว่า เกษตรกรเป็นคนจน ความมั่นคงของประเทศจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสามารถผลิตอาหารได้เพียงพอ ตลอดจน ความเชื่อที่ว่าภาคเกษตรมีความสามารถในการปรับตัวได้ยากกว่าภาคเศรษฐกิจอื่นๆ ดังนั้น จึงมีการผลักดันให้ภาคเกษตรได้รับการยกเว้นจากแกดต์ ทำให้ประเทศต่างๆ เพิ่มการคุ้มครองและอุดหนุนภาคการเกษตรอย่างมโหฬาร โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว¹

สหภาพยุโรปนับว่าเป็นกลุ่มประเทศที่มีการอุดหนุนการเกษตรมากที่สุดประเทศหนึ่ง เนื่องจากมีการเริ่มใช้นโยบายร่วมทางเกษตรกรรม ที่เรียกว่า CAP (Common Agricultural Policy) ตั้งแต่มีการจัดตั้งเป็นยุโรปตลาดเดียว (Single Market) นับจากปี ค.ศ. 1962 เป็นต้นมา ซึ่งนโยบายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือสินค้าเกษตรภายใต้ตลาดสหภาพยุโรปไม่ให้เกิดความกระทบกระเทือนจากความแปรปรวนของราคาตลาดโลก ในระบบดังกล่าวมีการให้ "สิทธิพิเศษ" แก่ผู้ผลิตที่ส่งสินค้าของตนไปจำหน่ายยังตลาดโลก กล่าวคือ มีการจัดตั้งระบบ "เงินอุดหนุน" ซึ่งหมายความว่า ให้มีการจ่ายเงินชดเชยแก่ผู้ผลิตชาวสหภาพยุโรป ซึ่งเสียประโยชน์เพราะต้องลดราคาการผลิตผลทางการเกษตรของตนลงซึ่งโดยหลักการแล้วเงินชดเชยนั้นต้องพอดีกับความแตกต่างระหว่างราคาของสหภาพยุโรปกับราคาตลาดโลก² การอุดหนุนการเกษตรนี้เอง ได้ก่อให้เกิดปัญหาการค้าและการผลิตสินค้าเกษตรถูกบิดเบือนอย่างรุนแรง การผลิตและการค้าไม่ได้เป็นไปตามหลักเศรษฐศาสตร์ ที่เรียกว่า การได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ

---

¹นิพนธ์ พัวพงศกร, ผลกระทบของการเจรจาอบอุกรวยต่อสินค้าเกษตรในตลาดโลกและภาคเกษตรของไทย (กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศไทย, 2539), หน้า 1.

² อรณี นवलสุวรรณ, พัฒนาการของประชาคมยุโรป ตั้งแต่ปี 1980 สู่สหภาพยุโรป, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 111.

(Comparative Advantage)³ เพราะถูกกำหนดโดยกำลังเงินงบประมาณของประเทศที่ร่ำรวย สินค้าเกษตรที่สำคัญหลายชนิดมีราคาผันผวนอย่างรุนแรง⁴

จากปัญหาดังกล่าว ประเทศต่างๆ จึงมีความต้องการที่จะให้สินค้าเกษตรอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของแกตต์ โดยจัดให้มีการเจรจาต่อรองเพื่อให้การค้าเกษตรเข้าไปอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของแกตต์ โดยมีผู้นำในการเจรจา คือ สหรัฐอเมริกา ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มแคร์นส์ (Cairns Group)⁵ ส่วนฝ่ายที่คัดค้านการค้าสินค้าเกษตรอย่างเสรี ได้แก่ สหภาพยุโรป โดยได้รับการสนับสนุนจากกลุ่ม EFTA ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศ⁶

---

³ หมายความว่า ประเทศที่มีความได้เปรียบเทียบในการผลิตสินค้าใดประเทศนั้นจะส่งสินค้านั้นเป็นสินค้าออก และนำเข้าสินค้าที่ไม่มีความได้เปรียบเทียบ เช่น ประเทศไทย ผลิตข้าวได้ 5 ตัน ต่อแรงงาน 1 คน:วัน แต่ผลิตผ้าได้ 10 เมตร ต่อแรงงาน 1 คน:วัน ส่วนประเทศญี่ปุ่น สามารถผลิตข้าวได้ 8 ตันต่อแรงงาน 1 คน:วัน แต่สามารถ ผลิตผ้าได้ 20 เมตร ต่อแรงงาน 1 คน:วัน แสดงว่า ไทยมีความได้เปรียบเทียบในการผลิตข้าว ในทางกลับกันญี่ปุ่นมีความได้เปรียบเทียบในการผลิตผ้า เมื่อมีการค้าระหว่างประเทศทั้งสองนี้ ทฤษฎีนี้ทำนายว่าไทยจะส่งออกข้าว ส่วนญี่ปุ่นส่งออกผ้า (เกษมสันต์ วีระกุล และคณะ, พจนานุกรมศัพท์เศรษฐศาสตร์(กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540), หน้า 62.

⁴นิพนธ์ พัวพงศกร, ผลกระทบของการเจรจาต่อรองสินค้าเกษตรในตลาดโลกและภาคเกษตรของไทย, หน้า 6.

⁵กลุ่มแคร์นส์ (Cairns Group) หมายถึง ประเทศกลุ่มผู้ส่งออกสินค้าเกษตรสำคัญ ซึ่งขณะนี้มีสมาชิก 15 ประเทศที่รวมกันเพื่อผลักดันการปฏิรูปสินค้าเกษตรให้เป็นระบบและเสรีมากขึ้น ประกอบด้วย ไทย ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฟิจิ แคนาดา อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ บราซิล อาร์เจนตินา ชิลี โคลัมเบีย อุรุกวัย ปารากวัย และแอฟริกาใต้ (เกษมสันต์ วีระกุล และคณะ, พจนานุกรมศัพท์เศรษฐศาสตร์), หน้า 15.

⁶นิพนธ์ พัวพงศกร, ผลกระทบของการเจรจาต่อรองสินค้าเกษตรในตลาดโลกและภาคเกษตรของไทย, หน้า 7.

อย่างไรก็ตาม การเจรจาจบลงเป็นการเจรจาระหว่างสหรัฐอเมริกากับสหภาพยุโรปเท่านั้น โดยสหภาพยุโรปไม่สามารถทัดทานกระแสเรียกร้องการเปิดเสรีด้านการเกษตรได้ ดังนั้น ในปี ค.ศ. 1991 สหภาพยุโรปจึงได้มีการปฏิรูปนโยบายการเกษตรของตน แล้วนำแนวทางดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางในการเจรจาอุปถุภักย์และใช้เป็นแนวทางในการประนีประนอมกับคู่เจรจา ในที่สุด การเจรจาก็ยุติได้หลังจากที่คู่เจรจาที่สำคัญที่สุด คือ สหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปสามารถตกลงกันได้ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1992 ข้อตกลงซึ่งเป็นผลการเจรจาที่ทั้งสองฝ่ายจัดทำขึ้นนี้เรียกว่า ข้อตกลงแบลร์ เฮาส์ (The Blair House Agreement: BHA) ประเด็นสำคัญของข้อตกลงดังกล่าว คือ การประนีประนอมกันเรื่องปัญหา นโยบายพืชน้ำมันของสหภาพยุโรป⁷ ซึ่งก่อนหน้านั้น ในปี ค.ศ. 1989 สหรัฐอเมริกาได้ฟ้องร้องต่อแกตต์ว่า กฎระเบียบของสหภาพยุโรป (The Community Regulations) เกี่ยวกับการจ่ายเงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการและผู้ผลิตเมล็ดพืชน้ำมันและอาหารเลี้ยงสัตว์โปรตีน (Payments and Subsidies Paid to Processors and Producers of Oilseeds and related Animal-feed Proteins) นั้นขัดกับกฎเกณฑ์ของแกตต์ โดยคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทในคดีดังกล่าว (Oilseeds Panel) ได้วินิจฉัยว่า⁸ การที่สหภาพยุโรปจ่ายเงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการ (Processors) เมล็ดพืชน้ำมันและอาหารเลี้ยงสัตว์โปรตีนของสหภาพยุโรปถือว่าขัดกับมาตรา 3 ของแกตต์ซึ่งมาตราดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้สินค้าที่นำเข้าได้รับการปฏิบัติไม่ด้อยกว่าสินค้าประเภทเดียวกันที่ผลิตภายในประเทศนำเข้า นอกจากนี้ นโยบายการอุดหนุน (Subsidies Scheme) ผู้ผลิต (Procedures) เมล็ดพืชน้ำมันก็ก่อให้เกิดความสูญเสียและความเสียหายแก่ผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกา ตามมาตรา 2 ของแกตต์ ที่จะได้รับผลประโยชน์จากข้อลดหย่อนทางภาษี ซึ่งสหภาพยุโรปได้เคยให้ไว้ในปี ค.ศ. 1962 ที่จะอนุญาตให้นำเข้าเมล็ดพืชน้ำมันได้โดยไม่ต้องเสียภาษี ดังนั้น คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทจึงเห็นว่าสหภาพยุโรปควรจะเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบที่ขัดต่อมาตรา 3 ของแกตต์และที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อข้อลดหย่อนทางภาษี อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ. 1992 คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทได้มีการทบทวนการพิจารณาเป็นครั้งที่สอง ตามคำร้องขอของสหรัฐอเมริกาที่ร้องเรียนว่าถึงแม้ว่าสหภาพยุโรปจะได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขระบบการอุดหนุนเสียใหม่แล้ว แต่ยังคงก่อให้เกิดความเสียหายต่อสหรัฐอเมริกาอย่างต่อเนื่อง ในที่สุด คณะกรรมการวินิจฉัยข้อ

⁷ เรื่องเดียวกัน หน้า 8.

⁸ Report of Panel, European Economic Community–Payments and Subsidies Paid to Processors and Producers of oilseeds and Animal-Feed Proteins, paras. 155-157 of L/6627-37S/86, adopted on 25 January 1990. Available from <http://www.wto.org>.

พิพาทจึงได้วินิจฉัยว่า⁹ สหภาพยุโรปควรจำกัดความเสียหายโดยการแก้ไขระบบการอุดหนุนเสียใหม่ หรือโดยการขอเข้าร่วมเจรจาใหม่เพื่อเปลี่ยนแปลงข้อตกลงหย่อนทางภาษีเกี่ยวกับเมล็ดพืชน้ำมัน รวมทั้ง การชดเชยความเสียหายให้แก่ประเทศภาคี¹⁰ต่าง ๆ ภายใต้มาตรา 28 วรรค 4 ของแกตต์¹¹

แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากสหภาพยุโรปกับสหรัฐอเมริกาได้มีการประนีประนอมเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎระเบียบเกี่ยวกับเมล็ดพืชน้ำมันของสหภาพยุโรป ตามข้อตกลงแบลร์ เฮาส์ (The Blair House Agreement) เป็นที่เรียบร้อยแล้ว สหภาพยุโรปจึงได้มาขอเข้าร่วมเจรจาและทำความตกลงกับ บราซิล และประเทศภาคีอื่นๆ เพื่อเพิกถอนข้อตกลงหย่อนทางภาษีเกี่ยวกับเมล็ดพืชน้ำมันและชดเชยความเสียหายให้แก่ประเทศเหล่านั้น ได้แก่ อาร์เจนตินา อินเดีย ปากีสถาน โปแลนด์ คานาดา สวีเดน ฮังการี และอุรุกวัย ซึ่งสหภาพยุโรปได้เจรจาและร่วมกันทำข้อตกลงเมล็ดพืชน้ำมัน (Oilseeds Agreement) กับ บราซิล โดยได้มีการลงนามในข้อตกลงดังกล่าวเมื่อวันที่ 31 มกราคม ค.ศ. 1994 แต่ปรากฏต่อมาว่า ภายหลังจากที่ได้ทำข้อตกลงดังกล่าวแล้ว บราซิลได้ร้องขอให้จัดตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท เพื่อวินิจฉัยข้อพิพาทระหว่างบราซิลกับสหภาพยุโรปเกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อตกลงเมล็ดพืชน้ำมันและมาตรการในการนำเข้าเนื้อไก่สดแช่แข็งของสหภาพยุโรป ซึ่งประเด็นปัญหาเกิดจากการที่บราซิล ได้โต้แย้งว่า สหภาพยุโรปมิได้ดำเนินการตามข้อตกลงเมล็ดพืชน้ำมัน (Oilseeds Agreement) ที่ตกลงว่าจะให้โควตาในการนำเข้าเนื้อไก่สดแช่แข็ง ตามข้อตกลง จำนวน 15,500 ตัน ต่อปี เพื่อเป็นการชดเชยความเสียหาย ในกรณีที่สหภาพยุโรปเพิกถอนรายการข้อตกลงหย่อนทางภาษีเกี่ยวกับเมล็ดพืชน้ำมัน ซึ่งการให้โควตาดังกล่าวก็เพื่อเป็นการชดเชยความเสียหายให้แก่บราซิลโดยเฉพาะเพียงประเทศเดียว ภายใต

---

⁹ Follow-up on the Panel Report, European Economic Community-Payments and Subsidies paid to Processors and Producers of Oilseeds and related Animals-Feed Proteins, para. 92 of DS28/R, 31 March 1992. Available from <http://www.wto.org>

¹⁰ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีและศุลกากร 1994 ข้อ 2 ภาคผนวก 1 A ได้มีบันทึกคำอธิบายระบุว่า คำว่า "ประเทศภาคี" (CONTRACTING PARTY) ตามบทบัญญัติของแกตต์ 1994 นั้นหมายความว่า "ประเทศสมาชิก" (Member) (ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะขอใช้คำว่า ประเทศภาคี)

¹¹ Article 28 (4) of GATT provides that The CONTRACTING PARTIES may, at any time, in special circumstances, authorize a contracting party to enter into negotiations for modification or withdrawal of a concession included in the appropriate Schedule annexed to this Agreement subject to the following procedures and conditions (ดูภาคผนวก ก.เพิ่มเติม)

อย่างไรก็ดี สหภาพยุโรป ได้ตอบได้ว่า สหภาพยุโรปมิได้ละเมิดข้อตกลงเมล็ดพืชน้ำมัน ซึ่งเป็นผลจากมาตรา 28 ของแกตต์ เพราะภายใต้มาตรา 28 ดังกล่าว การชดเชยความเสียหายด้วยโควต้าเนื้อไก่สดแช่แข็ง จำนวน 15,500 ตัน ต่อปี ไม่สามารถให้แก่บราซิลได้เพียงประเทศเดียวได้ เพราะต้องดำเนินการตามหลัก MFN ซึ่งปรากฏในมาตรา 1 และ มาตรา 13 ของแกตต์ ดังนั้น จะถือว่าสหภาพยุโรปละเมิดมาตรา 28 ของแกตต์ไม่ได้ รวมถึง การจัดสรรโควตาดังกล่าวให้แก่จีนก็ถูกต้องแล้วเพราะเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของมาตรา 13 ของแกตต์ด้วย

อะไรคือเหตุผลที่บราซิลนำคดีดังกล่าวขึ้นสู่กระบวนการระงับข้อพิพาทขององค์การการค้าโลก ทั้งๆ ที่ เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า การดำเนินการระงับข้อพิพาทจะต้องใช้ระยะเวลาในการต่อสู้คดีจนกระทั่งมีคำตัดสินของคณะกรรมาการวินิจฉัยข้อพิพาทพอควร และต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูงในการต่อสู้คดีดังกล่าว เหตุผลก็อาจเนื่องมาจากการแข่งขันในตลาดเนื้อไก่สดแช่แข็งยิ่งนับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งเนื้อไก่สดแช่แข็งนับเป็นสินค้าเกษตรที่บราซิลมีประสิทธิภาพในการผลิตสูง ซึ่งคู่แข่งสำคัญ ได้แก่ จีน และไทย รวมทั้ง ประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป ด้วย ดังนั้น บราซิลจึงได้เรียกร้องผลประโยชน์เพื่อจะได้ครองส่วนแบ่งในตลาด โดยอาศัยกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศ โดยเฉพาะ มาตรา 28 ของแกตต์และกฎเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกำบังคุ้มใช้มาตราดังกล่าว ถึงแม้ว่า บทบัญญัติในมาตรา 28 ของแกตต์จะมีบทบาทสำคัญและมีข้อดีหลายประการในการเจรจาต่อรองการค้าระหว่างประเทศ แต่ขณะเดียวกันความยืดหยุ่นของบทบัญญัตินี้ก็ทำให้บราซิลเห็นช่องโหว่ในการบังคับใช้กฎหมายมาตรา 28 ของแกตต์ เช่นคดีพิพาทหลายคดีในอดีตที่ผ่านมา แสดงให้เห็นว่า บทบัญญัติในมาตรา 28 ยังมีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน เช่น คำจำกัดความของคำว่า "ประเทศที่ได้มีการเจรจาเริ่มแรก" (Initial Supplier) "ประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่" (Principal Supplier) "ประเทศที่มีผลประโยชน์สำคัญ" (Supplier with Substantial Interests) เป็นต้น ซึ่งไทยเองก็เคยมีประสบการณ์มาแล้วในคดีมันสำปะหลัง ซึ่งจากการศึกษากรณีพิพาทในคดีนี้ซึ่งเป็นการถกเถียงเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการชดเชยความเสียหาย ภายใต้มาตรา 28 วรรค 2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวก็ยังคลุมเครือ และไม่ชัดเจน ก่อให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้หลายประการ เช่น การชดเชยความเสียหายมีลักษณะเป็นเพียงการร้องขอ (precatory) เท่านั้นหรือไม่ การชดเชยความเสียหายจะให้แก่ประเทศใดเพียงประเทศเดียวได้หรือไม่ และจะก่อให้เกิดผลอย่างไรตามมาหากมีการชดเชยความเสียหายเช่นนั้น นอกจากนี้ จากการศึกษาหลักเกณฑ์ในมาตราดังกล่าว ยังพบปัญหาในการบังคับใช้อีกหลายประการ ได้แก่ ประเทศใดจะได้รับการชดเชยความเสียหายได้บ้าง รูปแบบในการจ่ายค่าทดแทน ควรจะจ่ายด้วยอะไร เนื่องจากไม่มีกฎหมายวางหลักในเรื่องนี้ไว้ นอกจากนี้ การคำนวณการชดเชยความเสียหายซึ่งถึงแม้ว่าในทางปฏิบัติมีบรรทัดฐานในการคำนวณ

แล้วก็ตาม แต่การคำนวณเช่นนั้นทำให้ประเทศภาคีผู้ร้องขอ (The Applicant Contracting Part) ที่จะเปลี่ยนแปลง แก๊ซ ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ต้องจ่ายค่าทดแทนสูงมาก ซึ่งการจ่ายค่าทดแทนสูงจะส่งผลอย่างไรในการเจรจาต่อรอง อีกทั้ง กระบวนการในการเจรจาเพื่อชดเชยความเสียหายยังไม่มีแนวทางที่ชัดเจน กฎหมายบัญญัติไว้เพียงแต่ว่า "ในการเจรจาเพื่อเปลี่ยนแปลง แก๊ซ หรือ เฟืองอน ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ทางภาษี "อาจรวมถึง" การเจรจาเพื่อชดเชยความเสียหายด้วยเท่านั้น" เหล่านี้เป็นเพียงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้ มาตรา 28 ของแกตต์ เป็นต้น

ดังนั้น ผู้เขียน เห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาการบังคับใช้มาตรา 28 ของแกตต์ ซึ่งกรณีข้อพิพาทที่ได้ยกขึ้นมาศึกษานี้ คงเป็นแนวทางในการตีความและบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลักในการชดเชยความเสียหาย ภายใต้ มาตรา 28 ของแกตต์ได้เป็นอย่างดี อีกทั้ง ยังก่อให้เกิดแนวทางในการเจรจาต่อรองผลประโยชน์ทางการค้าในอนาคตต่อไปด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงหลักเกณฑ์ของบทบัญญัติมาตรา 28 ของแกตต์และพันธะทางกฎหมาย ตาม มาตรา 2 ของแกตต์ รวมถึง หลักกฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลง แก๊ซ หรือ เฟืองอน ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ทางภาษี

2. เพื่อศึกษาหลักการและการตีความกฎหมายมาตรา 28 ของแกตต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลักการชดเชยความเสียหาย และหลักกฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาจากกรณีพิพาทเนื้อไก่ระหว่างสหภาพยุโรปกับบราซิล พร้อมทั้งนำประเด็นปัญหาดังกล่าวมาวิเคราะห์ เพื่อจะทำให้ทราบถึงจุดบกพร่องและผลกระทบจากการใช้บทบัญญัตินี้ซึ่งจะได้นำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก๊ซ ต่อไป

3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงผลกระทบที่ไทยจะได้รับจากคำตัดสินในคดีพิพาทดังกล่าวและเป็นแนวทางในการเจรจาและการดำเนินนโยบายการค้าต่อไปในอนาคต

4. เพื่อศึกษาสภาพการแข่งขันอุตสาหกรรมเนื้อไก่ของประเทศต่างๆ ในตลาดสหภาพยุโรป ตลอดจน ศึกษามาตรการต่างๆ ในการนำเข้าเนื้อไก่ของสหภาพยุโรป เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการดำเนินนโยบายและกลยุทธ์ทางการค้าของประเทศและผู้ประกอบการภาคเอกชนต่อไป

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เมื่อได้ศึกษาจากกรณีพิพาทเนื้อไก่ระหว่างบราซิลและสหภาพยุโรปทำให้ทราบถึงปัญหาในการบังคับใช้มาตรา 28 ของแกตต์ มากยิ่งขึ้น
2. ก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ถึงแนวความคิด หลักเกณฑ์ และขอบเขตใน การบังคับใช้มาตรา 28 ของแกตต์มากยิ่งขึ้น
3. ทำให้ทราบและเข้าใจ มาตรการในการนำเข้าเนื้อไก่ของสหภาพยุโรปว่าถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่และก่อให้เกิดผลกระทบต่อการส่งออกเนื้อไก่ของไทยหรือไม่ อย่างไร
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการเจรจาต่อรองของไทยเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางการค้าที่ไทยควรได้รับโดยศึกษาจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทในคดีดังกล่าว เพื่อเป็นประโยชน์ต่อภาครัฐและภาคเอกชนที่จะได้นำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เพื่อรักษาผลประโยชน์ของไทยให้ได้มากที่สุด

1.4 ขอบเขตในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาถึงแนวความคิดและหลักกฎหมายมาตรา 28 ของแกตต์ ตลอดจนกฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือ เพิกถอนข้อตกลงพหุภาคีทางภาษี และศึกษาถึงลักษณะการแข่งขันการค้าเนื้อไก่ในตลาดโลก โดยเฉพาะ ในตลาดสหภาพยุโรป โดยพิจารณาจากกรณีพิพาทเนื้อไก่สดแช่แข็งระหว่างสหภาพยุโรปกับบราซิล เป็นหลัก เพื่อให้ทราบถึง หลักการ ประเด็นปัญหาทางกฎหมาย และการตีความกฎหมายของแกตต์ แล้วนำประเด็นต่างๆ จากคำตัดสินของคดีมาวิเคราะห์หาข้อสรุปว่าคำตัดสินของคดีถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด พร้อมทั้งนำประเด็นสำคัญแห่งคดีมาวิเคราะห์และชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของมาตรา 28 ดังกล่าว รวมทั้งการศึกษานี้จะเสนอแนวทางในการแก้ไขและข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันการส่งออกเนื้อไก่กับประเทศคู่ค้าอื่นๆ ต่อไป

1.5 สมมุติฐานของการวิจัย

มาตรการที่สหภาพยุโรปกำหนดขึ้นเพื่อใช้กับการนำเข้าเนื้อไก่อ้วนไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา 28 ของแกตต์ว่าด้วยการชดเชยความเสียหาย

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้เขียนจะรวบรวมข้อมูลโดยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ที่มาจากเอกสาร (Document Research) เช่น ข้อตกลงระหว่างประเทศ ตำรา บทความต่างๆ ในวารสารกฎหมายที่ได้รับการยอมรับ คำตัดสินของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยการนำเอาข้อมูลจากเอกสารเหล่านั้นมาวิเคราะห์ และนอกจากนี้จะใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณประกอบโดยการสัมภาษณ์เชิงสนทนากับผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง